

Sygn. akt II KK 248/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 sierpnia 2019 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. W.**

skazanego z 207 § 1 k.k.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 10 stycznia 2019 r., III Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w J.

z dnia 1 lutego 2018 r, sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 1 lutego 2018 r. (sygn. akt II K (...)) M. W. został uznany winnym czynu z art. 207 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 stycznia 2019 r. (sygn. akt III Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasacje wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi:

- „1. rażące naruszenie art. 437 k.p.k. przez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w J. II Wydział Kamy z dnia 1 lutego 2018 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt II K (...), a nie przez zmianę tego wyroku poprzez uniewinnienie M. W. od zarzucanego mu czynu przewidzianego w art. 207 § 1 k.k.,
2. rażące naruszenie zwłaszcza art. 7 k.p.k. (w związku z art. 458 k.p.k.) poprzez zaakceptowanie naruszenia przez Sąd Rejonowy zasad swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie własnej oceny w istocie bagatelizującej wyjaśnienia skazanego M. W. w zakresie dotyczącym okoliczności spornych oraz w szczególności zeznania K. W., P. W., H. D., S. W. i H. W. w zakresie dotyczącym okoliczności spornych, a także stwierdzenie, że załączone do akt sprawy dokumenty i materiał zdjęciowy dokumentujący relacje małżonków nie mogły wpłynąć na dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę materiału dowodowego, przy równoczesnym uznaniu za wiarygodne zeznań w szczególności Z. W. i U. G., jak również innych świadków, w tym R. B.,
3. rażący błąd w ustaleniach faktycznych zaakceptowanych przez Sąd Okręgowy, który to błąd miał wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego i był w istocie konsekwencją rażącej obrazy przepisów postępowania - przez ustalenie, że w okresie od 2009 roku do sierpnia 2015 roku skazany M. W. ubliżał żonie Z. W., poniżał ją, kontrolował oraz wielokrotnie bił żonę po całym ciele i powodował liczne zasinienia,
4. rażące naruszenie art. 207 § 1 k.k. przez uznanie skazanego M. W. za winnego popełnienia przestępstwa z tego artykułu i wymierzenie mu na tej podstawie kary pozbawienia wolności, i to w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy – do czego doszło w wyniku rażącego wadliwego ustalenia stanu faktycznego w sprawie, co z kolei jest konsekwencją rażącej obrazy przepisów postępowania oraz rażącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, która to rażąca obrazy przepisów postępowania oraz rażący błąd w ustaleniach faktycznych zostały zaakceptowane przez Sąd Okręgowy i których to rażących naruszeń prawa dopuścił się również Sąd Okręgowy.”

Skarżący zarzucił także „rażącą niewspółmierność kary przez wymierzenie skazanemu M. W.:

1. kary przekraczającej 1 rok pozbawienia wolności - przez niedostateczne uwzględnienie także przez Sąd Okręgowy dyrektyw wymiaru kary (art. 53 § 1 i § 2 k.k.),
2. kary przekraczającej 1 rok pozbawienia wolności i niezastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości i uniewinnienie oskarżonego M. W. od zarzucanego mu czynu przewidzianego w art. 207 § 1 k.k., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą kasację zarówno oskarżycielka posiłkowa, jak i Prokurator wnieśli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z przepisami dotyczącymi zakresu kasacji nie jest dopuszczalne postawienie samodzielnie zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych ani rażącej niewspółmierności wymierzonej kary. Wobec tego zarzuty te nie zostały rozpoznane.

W pozostałym zakresie wskazać należy, na niezwyklej ogólnikowość zarzutów nr 1, 2 i 4 (ten ostatni nie obejmuje, wbrew nazwaniu go w ten sposób, naruszenia prawa materialnego). Cały II akapit uzasadnienia kasacji jej autor poświęca *de facto* kwestionowaniu wniosków, jakie Sądy obu instancji wysnuły z depozycji uczestników procesu lub z innych, towarzyszących dokumentów (m.in. zeznań żony skazanego złożonych w innych sprawach – III Nsm (...) oraz III RNsm (...)). W zakresie zagadnienia naruszenia art. 7 k.p.k. podzielić należy w tym miejscu pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 kwietnia 2017 r. (sygn. akt IV KK 418/16), iż: „nie może być mowy o naruszeniu zasady swobody oceny dowodów, a więc art. 7 k.p.k., w sytuacji, w której strona ogranicza się do wskazania, że dany dowód uznany przez sąd za zasługujący na wiarę i wykorzystany przy ustalaniu podstawy faktycznej orzeczenia, nie znajduje potwierdzenia w innym dowodzie, który z kolei, zdaniem strony, powinien służyć za podstawę ustaleń faktycznych, jako bardziej, zdaniem tej strony, wiarygodny.

Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga bowiem wykazania, że ocena dokonana przez sąd jest sprzeczna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, że nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, bądź, że argumentacja zaprezentowana przez sąd za tak dokonanym wyborem pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki.”

Takiego kalibru naruszeń skarżący nie wykazał. Samo przekonanie o tym, że należałoby inaczej ocenić określone depozycje nie stanowi jeszcze wystarczającego na potrzeby postępowania kasacyjnego powodu, by prawomocne orzeczenie zostało uchylone. Na stronach 4-8 uzasadnienia Sądu II instancji odniesiono się precyzyjnie do oceny dowodów o charakterze osobowym, której poprawność zakwestionowano już w apelacji, jako błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Najwyższy podziela argumenty Sądu II instancji i nie dostrzega powodów, by je w całości rekapitulować, gdyż ich lektura stanowi wystarczająco rzetelne źródło dla możliwości oceny poprawności przeprowadzonego postępowania apelacyjnego. W kasacji nie znajduje się żaden argument, który podważałby w sposób oczywisty sposób rozumowania Sądu II instancji.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.